

STVRZEN
STŘÍBREM

— POSLEDNÍ ODKAZ —

JAMES LOGAN

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice
2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Silverblood Promise

Copyright © 2024 James Logan

Cover art © James Logan

Cover design and illustration by Jeff Brown

Translation © Dana Krejčová, 2026

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3013-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-3014-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3015-1 (MobiPocket)

Věnováno jako vždy Emmě

PANÍ POSLEDNÍCH ŠANCÍ

Krčma se nazývala Stopařova herna, i když štamgasti o ní mluvili prostě jako o „Herce“, protože zdejší šenk byl zatuchlý a zřídkakdy spatřil sluneční světlo. Herka byla vyhlášená násilnostmi a dnešní večer nebyl výjimkou. Aktuální stav čítal tři napadení (dvě pobodání a pokus o zardoušení), dvě rvačky a — aspoň prozatím — jenom jedno úmrtí. Ovšem noc byla ještě mladá, alkohol tekł proudem a polovina karetních partií, které se odehrávaly v zakouřeném šenku, byla cinknutá. Bylo jenom otázkou času, než někdo další skončí s nožem mezi žebry.

Mohl bych to být já, pokud si nedám pozor, přemítal Lukan Gardova při pohledu na hromádku mincí, které za poslední půlhodinu vyhrál. Jedinou výhodou Herky bylo, že se tady dalo získat trochu stříbra, a právě proto teď Lukan seděl u stolu s několika společníky pochybných mravů, popíjel gin nevalné kvality a držel dvě karty mizerné hodnoty. *Korunový sedlák a Mečový kněz,* usoudil při pohledu na vybledlé obrázky. *Do pekla zatracenýho.* Byla to bídná dvojička, ale na tom nezáleželo. V rummijaku se nejdřív hraje protivníkova karta a vaše až jako druhá.

„Přihazuju,“ prohlásil konečně muž s ostrými rysy po Lukanově levici poté, co do karet zíral snad celou věčnost. „Tři měďáky.“ Poškrábal se v rozčuchaném vousu. „Ne, čtyři měďáky.“ Posunul mince doprostřed stolu, načež se zarazil a znovu se zadíval na své karty. „Ne, počkat...“

„Víš, že za tu dobu, co civíš do těch karet, byly vybojovány celý války?“ prohodil Lukan přívětivě.

Muž se na něj zamračil a v tmavých očích se mu zaleskla vychytralost, již však ve hře doposud nepředvedl. „Snažím se přemejšlet.“

„V tom bude zřejmě zakopaný pes.“

Muž zamumlal nadávku a vrátil se ke svým kartám. Lukan si přihnul ginu, aby zakryl úsměv. Viděl takové týpky už mockrát: drobní lotřici, kteří dluží příliš mnoho peněz nesprávným lidem a myslí si, že by hazard mohl být dobrý způsob, jak získat potřebné fondy. Mohlo to tak i být, pokud by uměli hrát. Jenomže tehle neuměl.

„Pět měďáků,“ zabručel a přistrčil peníze na rostoucí hromadu uprostřed stolu.

Lukan si znovu prohlédl svoje karty, jenom naoko. Jediná otázka byla, o kolik má zvednout sázku. *Osm měďáků by mělo stačit. Do pekla, mohl bych klidně dát i stříbrňák —*

Ze zamyšlení ho vytrhl křik. Podíval se k baru, kde se odehrávala známá scéna: stály tam proti sobě dvě kurážné skupinky, mužstvo si vyměňovalo urážky, zatímco kapitáni se na sebe mračili. Ve světle svíček se zaleskla ocel, jak muži vytahovali čepele, a na šenk se sneslo ticho, jak se hosté přestali věnovat kartám i hovoru. Vyšší z obou kapitánů, žena v klobouku se širokou krempou elegantně na stranu, pronesla něco, co Lukan nezachytil. Druhý kapitán překvapeně zamrkal a jeho obličej — již ruměný pitím — zrudl ještě víc. Hlasitě se zachechtal a napřáhl ruku, kterou žena stiskla. Zbraně se vrátily do pochev a obě mužstva si místo ran vyměnili úsměvy. Když rudolící kapitán objednal rundu, jásot se nesl až ke stropu.

Lukana nepřekvapilo, jak rychle hrozba násilí opadla. Podobnou scénu už během tří týdnů, co pobýval v Torlaine, viděl mockrát. Mezi skupinkami dobrodruhů, kteří si na živobytí vydělávali hledáním faeronských památek v Šedých zemích pár líg odsud na sever, vládlo napětí. Tímhle chováním jenom upouštěli páru poté, co přežili nebezpečí v oné krajině plné stínů. Přinejmenším ti, kdo se vrátili.

Jak to došlo až sem? ptal se Lukan sám sebe, zatímco si prohlížel dobrodruhy a oportunisty, jichž byla krčma plná. *Jak jsem skončil v tomhle doupěti lotrů na konci světa?*

Odpověď znal až příliš dobře.

Souhlasit s duelem s dědicem jedné z nejmocnějších rodin Staré říše byla velká chyba. *Ale ne tak závažná, jako ho vyhrát.* Vzpomínky se jenom hrnuly — vzteklý výkřik, záblesk oceli a krev proudící přes růžový třešňový kvítek...

Ne, poručil si a obrazy zahnal. *Ne tady. Ne teď.* Takové myšlenky by jenom rozdmýchaly starý hněv a pak by začal myslet na *ni* a —

„Kdo zdržuje teď?“

To promluvila žena sedící po jeho pravici. Další dobrodružka, soudě dle meče, který měla pověšený na zádech, a staré kožené zbroje. Podle jeho odhadu zatím přinejmenším třikrát bluftovala a kopla do sebe dvakrát tolik panáků vodky. Teď polkla další a zkřivila rty, možná pobavením. Kvůli jizvě, která jí rozpoltila rty, se to dalo těžko poznat.

Lukan se znovu zadíval do svých karet, ale zjistil, že jeho nadšení pro hru opadlo. Skoro karty rovnou na místě složil, nebýt toho, že se peníze toho lotra tak svůdně leskly. *Klidně to můžeme dotáhnout do konce.*

„Zvyšuju,“ řekl, vytáhl z měšce stříbrňák a pustil ho na měďáky na stole. Lotr zasyčel a odhodil karty, i když nebyl na řadě. Dobrodružka udělala totéž, byť s větší důstojností. Takže zbýval jenom dobře oblečený cizinec naproti Lukanovi, jehož rafinovaná hra dokazovala, že je mnohem lepší než ostatní. I šaty měl vytríbené. Na sametovém kabátci se mu držel prach a hedvábnou košili měl pomačkanou, ale dobrá krejčovina se nedala přehlédnout. Stejně jako to, jak se mu zablýskl smaragdový prsten, kdykoliv se od něj odrazilo světlo svíček. V šeré krčmě by se dal zaměnit za jednoho z lovců pokladů, kteří měli dost

šťěstí a v Šedých zemích našli bohatství, nebo za jednoho z lichvářů, kteří financovali výpravy dobrodruhů.

Lukan věděl svoje.

„To je opravdu oříšek,“ prohodil muž s úšklebkem, v němž byl víc než jenom náznak aristokracie. „Co má člověk udělat...“

„Člověk by mohl složit karty.“

„Ach, to asi ne,“ odvětil muž a bubnoval prsty o stůl. „To by bylo příšerně nudné. Kromě toho —“ jeho prsten se zablýskl, jak ukázal na hromádku mincí, „— mám ve hře příliš mnoho peněz, než abych jenom tak odešel.“

Chceš říct příliš mnoho peněz tvojí rodiny. Lukan poznal, co je zač. Viděl privilegované dítě, rozmazleného šviháka, který se rozhodl prohrát ždibec rodinného jmění. *A proč ne,* pomyslel si Lukan a zaletěl pohledem ke dvěma zavalitým chlapíkům u vedlejšího stolu, kteří hře přihlíželi, *když můžeš nechat najaté svalovce, aby je později znovu získali zpět.* Ti dva byli jediný důvod, proč švihák ještě neležel mrtvý ve škarpe, obraný o všechny cennosti. Lukan mohl jenom hádat, co vůbec dělá v Torlaine. Možná si chtěl udělat krátký výlet do Šedých zemí a štourat se v ruinách nebo jít hledat šeroduchy. Něco, čím by se mohl chlubit před přáteli nad sklenkou brandy v kuárnách v Amberlé či Seldarine nebo odkud do pekla vlastně pocházel. *Ne, ať má jakékoliv plány, já zajistím, že jeho měsíc bude o poznání lehčí.*

„Co takhle hru trochu oživit?“ navrhl švihák, vytáhl zlatý dukát a záměrně pomalu ho postrčil doprostřed stolu. Lukan slyšel, jak se lotr po jeho levici prudce nadechuje. Samotná mince by nepochybně dokázala splatit jeho dluhy a ještě by mu zbylo. Její hodnota dalece přesahovala nasbíranou hromádku měďáků a stříbra. *Což znamená, že představuje víc potíží, než zač stojí.* Lukan už chtěl odhodit karty, ale zarazil se, když se švihák natáhl pro sklenici vína.

Záblesk bílé.

Tó se podívejme. Tóhle všechno mění. Lukan zvažoval svoje možnosti. Stále mohl vycouvat a odejít, ale vzhledem k tomu, co právě viděl, mu takhle možnost byla ještě víc proti srsti. Občas je prostě potřeba udělat to, co je nezbytné, ne to, co je snadné.

Zvlášť když nějaký hajzl podvádí v kartách.

„Tak co to bude?“ dotázal se švihák a se samolibým úsměvem si pohrával s prstenem.

Lukan položil karty na stůl.

„Škoda,“ prohodil druhý muž a natáhl se pro výhru. „Doufal jsem, že bychom si my dva mohli dát další rundu —“

„Chceš říct my tři.“

Švihák zaváhal s nataženou rukou. „Co prosím?“

„My tři,“ zopakoval Lukan. „Ty, já... a Paní posledních šancí, kterou máš zastrčenou v pravém rukávu.“

Slova zůstala viset ve vzduchu mezi nimi.

„Ty se mě opovažuješ obvinit?“ vyjel švihák s ostřím v hlase, jež by u někoho jiného mohlo znít i hrozivě. „Máš vůbec ponětí, kdo já jsem?“

„Mrtvej chlap, co fixluje v kartách,“ odpověděla mu dobrodružka.

„Tak dost!“ štěkl švihák a zvedl se ze židle. „Nebudu se zodpovídat chátře ze stok, jako jste vy —“ Zalapal po dechu, jak ho lotr stáhl zpátky dolů. „Táhni ode mě, ty špíno —“ Umlkl, když mu muž přitiskl dýku na ohryzek.

„*Jim* se zodpovídat nemusíš,“ pronesl lotr a kývl na Lukana a dobrodružku, „ale mně se tedy zatraceně zodpovídat budeš.“

Karty zrovna moc hrát neumí, pomyslel si Lukan, ale ví, jak se ohánět nožem. A vyhrožovat.

Jenom co začal švihák pištět o pomoc, jeho strážci se rozhodli, že by asi měli zasáhnout — nakonec, pokud se bude jejich zaměstnavatel dusit vlastní krví, těžko dostanou zapláceno. Zvedli se od stolu a sáhli po zbraních.

„Ještě krok a podříznu mu krk,“ prohlásil lotr a chladný lesk v jeho očích byl tentokrát přesvědčivější, než když se snažil blufovat v kartách.

„Udělejte, co říká,“ zakvičel švihák.

Strážci si vyměnili pohledy a zůstali stát.

„A teď,“ pronesl lotr ke švihákovi, „se koukneme na tu tvoji kamarádku, co?“ Ukázal na dobrodružku, která vsunula prsty pod švihákovu krajkovou manžetu a vytáhla kartu s oslíma ušima, na níž byla nakreslená žena s rozpřaženými rukama a jízlivým úsměvem.

„To se na to podívejme,“ pronesl lotr a přitiskl čepel silněji.

„P-prosím,“ koktal švihák a jeho dřívější suverenita z něj odtékala stejně jako krev, co mu kanula po krku. „M-můžu to vysvětlit —“

„Ne, bez jazyka nemůžeš,“ štěkl lotr, vstal a šviháka táhl s sebou. Rozhlédl se po krčmě a očividně vycítil příležitost učinit prohlášení. „Nikdo, kdo se pokusí převízt Galthana Adrise, nepřežije,“ pronesl, ale vysloužil si jenom pár pohledů a úšklebků.

„Pitomče,“ zamumlala dobrodružka.

„Cos to do pekla řekla?“ chtěl vědět lotr, očividně rozhořčený, že jeho velkolepé prohlášení nevyvolalo žádaný účinek. Švihák vycítil, že mu věznitel nevěnuje pozornost, a rozhodl se vymánit z jeho sevření.

„Nehýbej se, ty pse,“ sykl lotr, což je od někoho, kdo vám vyhrožuje vyříznutím jazyka, poněkud nefér požadavek. Jak spolu ti dva zápolili, lotrovi uklouzla noha v louži zvětřelého piva, takže upadl a protivníka strhl s sebou. Hrstka štamgastů, kteří celé to skromné divadýlko sledovali, je začala povzbuzovat, načež se začali otáčet i ostatní, aby se taky podívali.

„Rvačka!“ vykřikl kdosi zcela zbytečně a najednou se všichni v krčmě tlačili kolem dvou mužů bušících do sebe na podlaze. Zatímco dav hulákal urážky, došli k nim švihákovi strážci

a pokoušeli se je odtrhnout. Někdo hodil mísu polévky a zasáhl jednoho ze strážců do ramene, až mu tekutina vyšplíchla na tvář. Strážce se prudce otočil a s planoucíma očima si otíral polévku z vousu. „Kdo to do pekla udělal?“ zařval. Smích diváků utichl, když tasil meč.

Čas odsud vypadnout.

Lukan otevřel měšec a shrnul do něj hromádku mincí — včetně švihákova dukátu. Zatímco stahoval tkanice, všiml si, že na něj dobrodružka hledí s pozvednutým obočím. „To kolo jsem vyhrál,“ ohradil se Lukan. „Bank je můj.“

„Složil jsi to.“

„Ty taky.“

„Podvedl nás oba.“

Pravda. Lukan vylovil z měšce stříbrňák a hodil ho dobrodružce. „Pokud máme být fér, měli bychom dát i támhle našemu příteli na zemi jeho podíl,“ poznamenal.

„Ten podle mě není v postavení, aby ho přijal,“ opáčila dobrodružka a minci schovala. „Co myslíš?“

„Ne,“ přitakal Lukan a díval se, jak lotr vrčí při neúspěšných pokusech podříznout švihákovi krk. „Nemyslím si, že by byl.“ Zatímco polévkou zmáčený strážce dál hulákal na stále vzpurnější dav, jeho druh se ze všech sil snažil zabránit, aby jejich mladého svěřence potkal nepěkný konec na podlaze krčmy. Chytil lotra za vestu, ale podjely mu nohy, takže spadl zády na stůl a rozlil pivo.

Ke stropu se nesl další pokřik.

„Hodně štěstí,“ pravila dobrodružka a ohrnula rty, snad v úsměvu.

„I tobě.“

S těmito slovy se Lukan protáhl davem a vyklouzl z krčmy.

Jakmile vyšel ven, propleskl ho studený vzduch.

Chvilí jenom stál a vychutnával si náhlý klid a noční chlad na kůži. *Tak daleko na severu zřejmě přichází podzim brzy.* Bude si muset koupit nový kabát. Ten, který měl na sobě, byl záplatovaný pozůstatek z doby strávené na Akademii v Parvě, jeho citová hodnota však před zimou příliš nechránila. *Ale aspoň si můžu dovolit něco obstojného,* pomyslel si a rukou spočinul na měšci s penězi u pasu. Z krčmy za ním se nesl křik a on uvažoval, jestli se lotrovi podařilo podříznout švihákovi krk, nebo jestli se mladíkovým strážcům podařilo zmlátit ho do bezvědomí. Ani jednoho nebude svět postrádat.

Lukan vykročil ulicí a vítr ho tahal za límec a cuchal mu plavé vlasy. Jeho otec tvrdil, že větry, které vanou ze Šedých zemí, nejsou přirozené, že jsou důsledkem mocné magie, která před tisícem let zničila faeronskou civilizaci — vzdálené ozvěny události ztracené v dějinách. Ať byla pravda jakákoliv, na pachu, který teď přinášel vítr, nebylo nic přirozeného. Lukan v něm cítil síru, ale jinak mu byl zcela neznámý. *Umírající dech ztracené říše,* tak to kdysi nazval jeho otec. Při té vzpomínce sebou trhl. Bude to jedna z těch nocí, kdy minulost nechce zůstat tam, kam patří. Aspoň měl v pokoji v levné noclehárně pořád ještě tu láhev ginu. *Pokud už ji někdo neukradl.*

I v této pozdní době bylo na hlavní torlaineské třídě rušno. Na nárožích kouřili dobrodruzi doutníčky, v rudé záři domů neřesti se kradly nevěstky a z tmavých zádveří vnucovali překupníci kolemjdoucím ilegální narkotika. Zapálené pochodně tmu příliš nezaháněly, což asi bylo dobře, protože šero odvádělo skvělou práci ve skrývání nejhorších vad na kráse města — drolicí se zdivo, trouchnivější trámy a popraskané chodníky. V Torlaine se dal vydělat majlant, ale jenom málo ze získaných peněz se tu zdrželo déle. Lichváři, kteří financují výpravy do Šedých zemí, do jednoho drželi své majetky v Amberlé mnoho mil na

jih, zatímco těch pár dobrodruhů, jimž se podařilo vydělat nějaké peníze, mělo sklon je v nóbl prostředí rozházet. Na vybraných místech, kde kdysi popíjel a jídal i Lukan.

Než jsem všechno zahodil.

Bylo to tu zase. Začal se v něm probouzet starý hněv. Zhloboka se nadechl a zahnal ho. Jenom alkohol mohl zmírnit jeho hryzáni a obrousit mu drápy. Nejspíš na to padne všechn gin, co mu zbyl, a nepochybně bude ráno naprosto nepoužitelný. Na tomhle bezútěšném místě ostatně nebylo skoro nic, kvůli čemu by stálo za to vstávat z postele. *Možná bych se měl dát k ně- které kumpanii a vyrazit do Šedých zemí. Pokusit se najít vlastní poklad —*

Prudce se probral, náhle celý v pozoru.

Někdo mě sleduje.

Nevěděl, jak to poznal. Byl to nejasný pocit, který si vybrousil během let na cestách. Když spáváte na takových místech jako on a každou noc uléháte s tím, že byste se mohli klidně probudit s nožem přiloženým na krk, získáte pro takové věci cit. Lukan tiše zaklel a odolal nutkání ohlédnout se přes rameno.

„Šeroduší pracky!“ vykřikla prostitutka, která mu vstoupila do cesty, a zamávala něčím, co vypadalo jako vycpaná psí tlapa ovázaná kůží.

„Z cesty,“ opáčil a obešel ji.

„Jenom tři měďáky za dráp z hrůzostrašný šelmy!“

Lukan se otočil. „Ukaž mi to.“

Žena v úsměvu vycenila špinavé zuby a mávala před ním padělkem. On si ho ale nevšímal a díval se jí přes rameno.

Tam.

Do stínu asi čtyřicet kroků od něj zaplula zahalená postava. *Jeden ze strážců toho šviháka?* Ne, ti byli oba velcí chlapi a z toho, co ze svého pronásledovatele stihl zahlédnout, získal dojem, že tenhle člověk je menší. *Možná někdo z krčmy, kdo mě viděl*

odcházet s pytlíkem peněz, a usoudil, že si je vezme sám. No, můžou to zkusit.

„Tak co?“ dožadovala se nevěstka.

„Zdá se, že to ještě bude zajímavé,“ opáčil Lukan a nechal ji tam stát a nadávat. Cestou po hlavní třídě zvažoval možnosti a záměrně udržoval klidné tempo. Instinkt ho nabádal, aby se pronásledovateli postavil, jenomže si nebyl jistý, jestli je sám. Když dojde na čepele, věřil si proti každému protivníkovi, ale pokud by měl čelit více soupeřům, byl by to krátký boj a nejspíš by neskončil v jeho prospěch. Kdyby zaskočil do krčmy či nevěstince, mohl by získat trochu času, ale taky by ho mohli zahnat do kouta. Jeho pokoj v noclehárně neposkytoval útočiště — pochyboval, že by dveře vydržely silnější kýchnutí, natož rameno vetřelce. *Takže zbývá jediná možnost...*

Zabočil do nejbližší uličky a rozběhl se. Držel před sebou nataženou ruku, jako by chtěl zahnat tmu. Před ním svítila zpola zastíněná lucerna odhalující spleť uliček. Zahnul doprava a přeskočil bezvládné tělo, dost možná něčí mrtvolu. Průchod se znovu dělil a tentokrát se vydal vlevo a natočil se téměř bokem, aby se uzounkým průchodem mezi domy protáhl. Byla tu taková tma, že sotva viděl vlastní ruku před obličejem. Něco ho popadlo za nohu, ale podařilo se mu to skopnout. Snažil se zachytit zvuky pronásledování, ale slyšel jenom vlastní přerývaný dech. Protáhl se další uličkou a zakřenil se, když před sebou spatřil světlo. S trochou štěstí se mu podařilo vyjít do boční ulice vedoucí zpátky na hlavní, kde bude moct splynout s davem. Za chvíli bude zpátky v noclehárně, připíjet si na svůj útěk z láhve ginu, zatímco pronásledovatel se bude motat ve tmě.

Při tom pomyšlení se usmál, vyrazil z uličky... a ztuhl.

Od ohřívadla, jehož plameny vrhaly stíny na zdi kolem malého dvorku, vzhlédli tři muži, kteří kolem něho seděli.

Slepá ulička.

„Omlouvám se,“ vypravil ze sebe Lukan, když si všiml nepřátelství v jejich očích. „Špatně jsem zahrnul.“

Muži si vyměnili úšklebky a zvedli se, přičemž potěžkávali sbírku zbraní. Lukan se prudce otočil a zjistil, že mu vstup do uličky blokuje čtvrtý chlap. Ten se chlípně culil a plácal si obuškem o dlaň.

No paráda...

Lukan se obrátil k trojici před sebou a litoval svého rozhodnutí zanechat meč pod podlahou v noclehárně. Měl jenom dirk, zatímco vousáč, jehož považoval za vůdce téhle bídne bandy, držel starý meč. Čepel byla zubatá a rezavá, ale hrot vypadal ostře.

„Dej to sem,“ nakázal vůdce a ukázal na Lukanův měšec.

„Někdo mě sleduje,“ odpověděl Lukan a ohlédl se přes rameno, aby se přesvědčil, kde stojí ten grázl za ním. „Pomozte mi je zahrnat a polovina *tohohle* —“ poplácal měšec, „— je vaše.“

„Seru na to. Jednodušší je zabít tě a vzít si všechno.“

Dobrý postřeh. „A dostat se mezi Bezkrvného a jeho kořist?“ otázal se Lukan a horečně přemýšlel. „Být vámi, měl bych se na pozoru.“

Při zmínce o nejobávanější kabale asasínů Staré říše vůdce vykulil oči.

„Dreme,“ šeptl jeden z mužů s nádechem obav v hlase. „Něco sem vo nich slyšel. Prej nekrvácej, když je řízneš, vysype se akorát popel —“

„Sklapni,“ štěkl Drem. „Ty historky jsme slyšeli všichni, pitomče. Jsou to jenom hospodský kecý.“ Luskal prsty na Lukana. „Dej to sem.“

„Fajn,“ prohlásil Lukan a odvázal měšec. „Ať je po vašem.“

Drem se zakřenil a natáhl ruku. Ještě se usmíval, když mu Lukan mrštil obsah měšce do obličeje. Chlap přidušeně vykřikl

a klopýtl dozadu. Lukan tasil dirk, otočil se a instinktivně bodl, zatímco grázl za ním zvedal obušek k ráně. Ten překvapeně zamrkal, jak mu Lukanova čepel zajela do krku, a zbraň mu vypadla z bezvládných prstů. Lukan dirk vytáhl ve spršce krve a chlapa odstrčil. Prudce se otočil, zuby vyceněné, zbraň pozvednutou...

A odletěl dozadu po surové ráně do sanice.

Zapotácel se, svět se kolem něj zatočil, viděl rozmazaně a před očima mu poskakovaly plameny z ohřívadla. Nějak udržel rovnováhu, a jak couval, ohnal se dirkem. *Žapomeň na měšec.* Neměl už moc na vybranou, mohl se jenom pokusit o útěk —

Nohy se mu zapletly mezi končetiny umírajícího grázla, který chroptěl na zemi za ním.

Upadl a tvrdě narazil o zem, dirk mu vypadl z ruky. V uších mu hučela krev a cítil ji i na jazyku. Zaskřípal zuby a pokusil se vstát — jenomže ho čísi noha přimáčkla zpátky a vytlačila mu vzduch z plic. Paže mu sevřely silné ruce a přitiskly ho na zem. Vrčel, snažil se vymanit.

O hrdlo se mu opřela studená ocel.

Zamrkal, aby si pročistil zrak.

Stál nad ním Drem. Ruka s mečem se mu třásla potlačovaným vztekem a při každém cuknutí se hrot meče Lukanovi otřel o kůži.

„To byla chyba,“ zasyčel Drem přes rozražené rty.

Lukan s ním celkem souhlasil. Vyplivl krev a trhl sebou nad bolestí v bradě — neměl sice nic zlomeného, ale to byla jenom malá útěcha. *Pomyšlení, že to skončí takhle, že umřu v nějaké zapadlé uličce rukama druhoradých zlodějíčků. Ale nakonec je to možná přesně to, co si zasloužím.*

„Zvedněte ho,“ štěkl Drem a odtáhl meč.

Dva muži Lukana vytáhli na nohy. Svět se kolem něj zatočil.

„Zabils Rosse,“ pokračoval Drem a ukázal na mrtvého, který přestal roztřeseně chroptět. „Za to se postarám, že budeš umírat pomalu a —“ Škubl sebou a vykulil oči. Pomalu klesl na koleno.

„Dreme?“ promluvil jeden z jeho mužů a zamračil se. „Je ti něco?“

Jedinou odpovědí jeho vůdce bylo zasyknutí při výdechu, když přepadl dopředu a odhalil jílec vrhacího nože zaseknutého v zádech. Lukan vzhlédl a na protější zdi zahlédl nezřetelnou postavu. Světlo ohně se odrazilo od oceli, když vytahovala další nůž.

„Pro krev Paní,“ zaklel jeden z mužů a pustil Lukanovu paži. Druhý ho napodobil.

Postava tiše seskočila ze zdi.

„Zdrháme!“ vyhrkl jeden z rváčů.

Lukan by to nevyjádřil lépe — stále se mu motala hlava a nebyl ve stavu, kdy by mohl bojovat. Zatímco oba muži prchali do uličky, popadl svůj měsíc a chtěl je následovat, ale zarazil se a podíval se na nůž trčící z Dremových zad. *To není možné.* Když se mu pročistil zrak a on rozeznal vyřezávanou slonovinovou střenku, vyvalil oči. *Tu zbraň znám...*

„Ten nůž jsi kdysi držel,“ poznamenala nově příchozí, když popošla blíž. „Pamatuješ?“

Ten hlas. Sytý a chraplavý, s nádechem talassanského přízvuku. Hlas, který neslyšel roky a nemyslel si, že ho ještě někdy uslyší. Hlas, který ho střídavě chválil a spílal mu — i když většinou to druhé —, jak dětská léta přecházela v dospívání.

„Pamatuju,“ odpověděl a vybavil si, jaký pocit to byl, držet slonovinu v dlani, zatímco se čepel blýskala ve slunečním světle. „Tehdy jsem měl menší ruce.“

„A ty moje měly méně vrásek.“ Příchozí vytáhla nůž z Dremových zad a otřela ho mrtvému o košili.

„Ale pořád umění házet nožem.“

„Naštěstí pro tebe.“

„Myslel jsem, že po mně jde nějaký zloděj. Kdybych věděl, že jsi to ty, nic z toho by se nestalo.“ Ukázal na tělo muže, jehož zabil. „Nebyl bych musel udělat... *tohle*.“

„Kdyby sis pamatoval aspoň polovinu věcí, co jsem tě učila,“ opáčila zahalená žena, zvedla Lukanův dirk a hodila mu ho, „nebyla bych tě musela zachraňovat.“

Lukan nůž zachytil. „Kdybys mě pozdravila jako *normální* člověk, nebyla bys musela.“ Otřel dirk o Dremovu košili. „Na co si to tady vlastně hraješ?“

„Chtěla jsem zjistit, jak budeš reagovat.“ Hlava v kapuci se naklonila. „Vidět, jak si povedeš. Přesvědčit se, jestli jsi pořád ten mladý muž, kterého si pamatuju.“

„A?“

„Inu, stále se umíš dostávat do potíží.“ Shrnula si kapuci a odhalila obličej s ostrými rysy a olivovou pletí. Tmavé oči mhouřila, jak si ho prohlížela. Běh času zanechal na jejích črtech stopy — vrásky v koutcích očí, pramínky stříbra v havraních vlasech, jako vždy svázaných do ohonu —, ale mračila se stále stejně. „A ta tvá práce nohou... Vypadá to, že jsi notně zrezivěl.“

Lukan se usmál. „Vždycky přísná učitelka.“

Žena jeho úsměv opětovala a léta jako by se z jejího obličeje vytratila. „Tak ráda tě vidím, Lukane.“

„Já tebe taky, Šafie. Nikdy by mě nenapadlo, že tě ještě spatřím, ne po tom...“ Udělal neurčité gesto. „Prostě po tom, co se stalo. Co tady vůbec děláš? Už nepracuješ pro mého otce? *Říkal* jsem ti, že u něj plýtváš svým nadáním. Jsem si celkem jistý, že jsem to řekl i jemu...“

Odmlčel se, když si všiml, jak se jí obličejem mihla bolest.

„Šafie? Děje se —“

„Tady ne,“ opáčila a rozhlédla se kolem sebe. „Neznáš nějaké místo, kde bychom si mohli promluvit?“

„Mám pokoj v noclehárně.“

„To bude stačit.“

„Nebyl bych si tak jistý. Smrdí to tam, jako by někdo umřel pod podlahou, a —“

„Lukane,“ zarazila ho Šafie a zvedla ruku. „Je to naléhavé. Tak kudy?“

TAKOVÝ LACINĚJŠÍ SLIB

„Tedy,“ pronesla Šafie ve dveřích, odkud si prohlížela pokoj. „Je to...“

„Pořádná díra?“ navrhl Lukan a umístil svíčku do lucerny zavěšené na stropním trámu. Když ji pustil, lucerna se zhoupla a vrhla slabé světlo na stěny s popraskanou omítkou.

„Chtěla jsem být milá...“

„To se ti vůbec nepodobá.“

„...a říct útulné.“

„S věkem zřejmě začínáš být velkorysejší.“ Lukan zapálil další dvě svíčky na stole uprostřed místnosti a plamínky se zamihotaly v průvanu, který profukoval rozbitým oknem. „Nabídl bych ti, že ti pověším kabát,“ dodal, sfoukl tenkou svíčku, s níž zapaloval ostatní, a odložil ji, „ale spíš si ho budeš chtít nechat. Můžu ti ale nabídnout něco k pití.“

„Jsi laskavý,“ odvětila Šafie a zavřela za sebou dveře. „Dám si skleničku parvanského červeného, ročník 17.“

„Spokojíš se i s rokem 19, pokud nenajdu 17?“ Lukan zvedl láhev, která stála nočním stolku, a k tomu dvě skleničky. „Mám tu jenom gin. Sice to není parvanský stříbrňák, ale zahřeje.“

„To bude stačit.“

Nalil dva panáky a jeden podal Šafii. V nejasném světle se na sebe zadívali. Lukan pozvedl skleničku.

„Na...“

„To, že jsem tě našla živého,“ dokončila Šafie s lehkým úsměvem. „A se sklony dostávat se do problémů, jako obvykle.“

„Na potíže a na tvůj jazyk,“ opáčil Lukan a na oplátku se zakřenil. „Nabroušený jako vždy.“

Přitukli si a napili se.

„Máš pravdu,“ promluvila nakonec Šafie. Polkla a zašklebila se. „Tohle není parvanský stříbrný ani náhodou.“

„Kolem čtvrtého pátého panáka už to začne být snesitelné.“ Lukan pozvedl láhev. „Ještě?“

„Pro smilování Paní, ano.“

Lukan jim oběma dolil. Posadili se ke stolu.

„Tak jak jsi mě objevila?“ chtěl vědět Lukan.

„S obtížemi. Není právě snadné tě najít.“

„Rád jsem v pohybu, nezůstávám dlouho na jednom místě. Přišel jsem na způsob, jak utéct před minulostí.“ Zmohl se na úsměv a naklonil skleničku k Šafii. „Asi jsem se mylil.“

„Minulosti nemůžeš uniknout, Lukane. Provází nás celý život, vždy je po našem boku.“

„Ty a ta tvoje talassanská úsloví. Některý věci se nikdy nezmění.“

„Ne,“ odpověděla Šafie a přeměřila si ho pohledem. „Nezmění.“

„Neodpověděla jsi mi na otázku.“

„Pořád mám kontakty v každém městě po celé Staré říši.“

„Aha, ovšem. Tvoje stará špionážní síť. Takže jsi mě sledovala?“

„Jak to jenom šlo od chvíle, co jsi odešel z Akademie.“

„Myslíš po tom, co mě z Akademie vyloučili za to, že jsem zabil Giorgia Castoriho.“

„Vidím, že léta tvůj hněv nezmírnila.“

„To máš zatraceně pravdu, že ne.“ Lukanovi ztvrdl hlas. „Byla to nehoda. Ten souboj jsem vyhrál. On na mě zaútočil, když jsem k němu byl otočený zády, a...“ Povzdechl si a vlastní slova zahnal mávnutím ruky. „To je jedno. Víš, co se stalo. A víš, že mám pravdu.“

„Já vím,“ řekla Šafie, „ale doufala jsem, že —“

„Se přes to přenesu? Že se smírím s tím, že mám zničený celý život?“

„Něco takového, ano.“ Na chvíli se odmlčela. „Myslela jsem, že... Kolik je to let, co jsme se viděli naposledy, šest?“

„Víc než sedm.“

„Doufala jsem, že možná budeš schopný se v životě posunout dál.“ Znovu se odmlčela, jako by pečlivě volila slova. „A že jsi třeba dokázal odpustit svému otci —“

„*Odpustit* mu? Po tom, co přijal rozhodnutí Akademie, aniž by se mu postavil?“

„Lukane, nemusíme —“

„Po tom, co se plazil Castoriům u nohou a dal jim všechno, co zbylo z rodinného jmění, jako odškodnění? *Odškodnění*, zatraceně. Giorgio Castori napadl *mě*, ale já jsem ten, koho označili za vraha a vlastní otec mě vydědil —“

„*Lukane*.“

Když Šafin hlas práskl jako bič, Lukan sebou trhl a její zuřivý pohled ho umlčel jako tolikrát předtím, když byl ještě mladý. „To stačí,“ pronesla důrazně a výraz jí změkkl. „Jsem na tvé straně. Vždycky jsem byla.“

„Já vím. Mrzí mě to.“ Zaskřípal zuby. Cítil se hloupě — o nic moudřejší, než když se potkali posledně. „Jenomže...“

„Takové události dokážou ranit hodně hluboko.“

„Přesně tak. A ať se snažím sebevíc, prostě nemůžu...“ Potřásl hlavou a mávl rukou, jako by tu myšlenku chtěl zapudit. *Kéž by to bylo tak snadné*. „Zapomeňme na to. O čem jsi mluvila?“

„Říkala jsem, že jsem se tě po tvém odchodu z Akademie snažila sledovat. Občas jsi mi pochopitelně zmizel, ale obvykle jsem měla celkem slušnou představu, kde bys mohl být.“

„A to všechno jsi dělala na otcovu žádost?“

„Jednala jsem z vlastního rozhodnutí.“

„Ovšemže ano,“ zabručel Lukan kysele a kopl do sebe gin. „Je to ode mě hloupost — myslet si, že by ctihodnému lordu Gardovovi záleželo na tom, jestli jeho jediné dítě ještě dýchá.“

Dolil si skleničku. „Jak se stařík vůbec má? Nepochybně se pořád zajímá o svoje svitky a faeronské relikvie —“

„Je mrtvý, Lukane.“

Ta slova mu sebrala dech, tělem se mu šířila podivná otupělost a točila se mu hlava. *Mrtvý*. „Já...“ Začal a odmlčel se. Jeho rty se snažily zformulovat slova, třebaže neměl ponětí, co chce říct. *Pro smilování Paní*. „Jak... jak se to stalo?“

Šafie odvrátila zrak a Lukan pocítil znepokojení. Ona přece nikdy neváhala ani se nezdráhala. Pro něj byla stále tou otcovou přísnou správkyní, ženou, která ho učila držet čepel, která ho po smrti matky prakticky vychovala. Když se na něj podívala nyní, tvářila se utrápeně.

„Tvého otce zavraždili.“

„Zavraždili?“ zopakoval. „Ale...“ Nadechl se, snažil se sebrat. *Žavraždili. Pro krev Paní*. Natáhl se pro skleničku a nejasně si uvědomoval, že se mu třesou prsty. Šafie ho chytila za zápěstí a jemně mu zatlačila ruku zpátky.

„Musíš si vyslechnout, co ti chci říct,“ prohlásila pevně. „S čistou hlavou.“

„Tak mi pověz, co se stalo,“ vybídl ji a zaťal pěst tak pevně, až mu zbělely klouby. „Pověz mi všechno.“

„Nebyla jsem tam, když se to stalo.“ Tváří se jí mihl hněv. „Je to už něco přes měsíc —“

„Měsíc?“ *Otec je celou tu dobu mrtvý a já o tom ani nevěděl*.

„Lituju, že jsem tě nesehnala dřív, ale jak jsem říkala, není snadné tě najít.“

Lukan ji sotva slyšel. „Tak dál,“ zamumlal.

„Vracela jsem se z pochůzky,“ pokračovala Šafie. „Na panství jsem dorazila chvíli po půlnoci. Všechno vypadalo normálně — stráže byly rozestavené, nic nepůsobilo nepatříčně. Koně jsem nechala ve stáji, vešla do domu a...“ Odmlčela se a zaťala zuby. „Šla jsem nahoru. Na schodišti jsem na podestě našla ležet Josema,

jednoho ze strážných. Byl mrtvý. Někdo mu podřízl krk — zezadu, pokud můžu soudit. Ani nestačil tasit meč. Rozběhla jsem se do ložnice tvého otce, ale nebyl tam.“

„Ovšemže nebyl.“ Lukan se zmohl na hořký smích. „On přece žil v tý svý zatracený pracovně.“

„Tam jsem se taky podívala vzápětí. Našla jsem ho —“ odmlčela se a polkla, „— na podlaze, pokrytého krví.“

Lukanovi se stáhl žaludek. „Byl mrtvý?“

Šafie kývla. „Byl... měl několik bodných ran. Nemohla jsem nic dělat.“

Lukan se narovnal. Nemohl uvěřit vlastním uším. Ale věděl, že Šafie nelže — sloužila jeho otci dvacet let, o její oddanosti nemohlo být pochyb. Kromě toho měla do každé vrásky v obličejí vepsán hněv — a pocit viny, že tam nebyla. „Kdo to udělal, Šafie?“ zeptal se nakonec. „Do pekla, myslíš, že Castoriov —“

„Ne,“ pronesla důrazně a zavrtěla hlavou. „Tohle s nimi nemá nic společného. Ani s tebou ani s tím, co jsi udělal Giorgiovi Castorimu.“

„Jak si můžeš být jistá?“

„Vlastně nemůžu... Je to jenom pocit. Myslím, že by po sobě zanechali znamení — něco nenápadného, jenom aby nám sdělili, že to byli oni. Ale nenašli jsme nic. Kromě toho se o tvého otce nikdy příliš nezajímali — zášť cítili vždy jenom vůči tobě.“

„Děkuju za připomenutí.“ Hořkost jeho tónu maskovala úlevu, kterou pociťoval. I když se mezi ním a otcem rozevřela široká propast, nikdy by si neodpustil, kdyby jeho minulé činy vedly k otcově smrti. „Pokud ho nezavraždili Castoriové, tak kdo?“ otázel se.

„Nemám tušení,“ přiznala Šafie. „Ale ať to byl kdokoliv, něco hledal — obrátili otcovu pracovnu vzhůru nohama. Všude se válely papíry a dokumenty, i když nedokážu říct, jestli našli, co hledali.“

„V jeho pracovně ale nic nebylo,“ namítl Lukan. „Rozhodně nic, co by stálo za ukradení. Byla to jenom změť starožitností, knížek a svitků plných témat, kterými byl zrovna posedlý. Víš, jaký byl — báje a pověsti, Faeronové, Beztvární a všechny ty nesmysly. Není divu, že se na nás aristokracie dívala svrchu. Nejdřív můj děd prohraje naše jmění a pak se z jeho syna stane samotář posedlý mrtvými civilizacemi a démony z pohádek pro děti.“ Kroutil hlavou. „Ještě že aspoň já jsem se povedl, co?“

„Lukane.“

„Nech toho kárání,“ opáčil, ale nepřesvědčivě. Točila se mu hlava, třebaže nepoznal, jestli je to z pití nebo z toho, co mu Šafie právě vyjevila. Nejspíš z obojího. Přesto, pokud někdy byla chvíle na to mít čistou hlavu, bylo to teď. „Omlouvám se,“ zabručel a zvedl ruku. „To bylo... *nepřístojné*, jak by řekl otec.“

„Bylo.“ Šafie se nepatrně pousmála.

„Ale řekni mi, že se mýlím.“

Úsměv pohasl. „Nemýlíš. Pracovna tvého otce byla přesně taková, jak si ji pamatuješ.“

„Takže to byl nějaký oportunista? Zloděj, který hledal cennosti?“

„To jsem si nejdřív myslela taky, ale nebylo odcizeno nic vzácného. Pamatuješ ten safírový náhrdelník tvé matky, který tvůj otec vždycky míval na té mramorové bustě na podestě? Nikdo se ho nedotkl, i když vrah musel projít přímo kolem něj, aby se dostal do pracovny.“ Potřásla hlavou. „Tohle nebyla obyčejná loupež.“

„Tak co teda hledali?“

„Říkala jsem si, jestli tvůj otec při svém pátrání na něco nenašel. Jeho zájem o Faerony —“

„Chceš říct posedlost,“ prohlásil Lukan trpce. „Faeron tohle, Faeron támhleto... Popravdě on ani o ničem jiném nikdy nemluvil. Zajímal se o ně víc než o vlastní rodinu.“

„Nebudu obhajovat nedostatky tvého otce jako rodiče,“ pravila Šafie, „ale právě díky své posedlosti byl takový odborník.“

„To zkus vykládat Akademii. Snad tucetkrát odmítli jeho práce —“

„Lukane, prosím.“

„Promiň. Pokračuj, mluvila jsi o...“

„Jenom jsem uvažovala, jestli tvůj otec neodhalil informace — snad tajemství —, které jeho vrah chtěl uchránit.“

„O Faeronech?“ Lukan vrtěl hlavou. „Ti zmizeli před tisíci lety. Co by o nich mohl zjistit, že by to byl pro někoho důvod k vraždě? Ne, musí existovat jiný motiv.“

„Možná máš pravdu,“ připustila Šafie a poklepávala prsty o stůl. „Nicméně máme jednu stopu.“ Sáhla do kapsy a vyndala složený papírek. „Tohle jsem našla u těla tvého otce.“ Natáhla ruku. „Když útočník odcházel, musel být ještě naživu.“

Lukan si papírek vzal. Náhle mu vyschlo v krku. Lístek byl pomačkaný a ošoupaný, nejspíš z toho, jak týdný vězel v Šafině kapse. Lukan ho rozbalil a při pohledu na krvavé skvrny na spodní polovině stránky se ho zmocnila úzkost. Očima zalétl ke třem slovům, naškrábaným červeným inkoustem někde uprostřed. *Ne*, uvědomil si a vytřeštil oči. *Napsané krví. Otcovou krví.* Nadechl se a pohlédl na Šafii, která mlčela a tvářila se ponuře. Lukan se znovu podíval na stránku a snažil se soustředit na slova.

LUKAN SAFRONA ŽANDRUSA

Spustil ruku. Z pohledu na otcův rukopis a z tíhy odhalení dostával závrať.

„Nespěchej,“ pronesla Šafie laskavě.

Lukan kývl a lokl si ginu. Jak ho tekutina začala pálit v hrdle, znovu se podíval na papírek. Upíral oči na ta slova, na poslední